

Komunikat
Prezesa Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej
z dnia 21 lipca 2011 r.

Przedstawiam Państwu sentencję wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego sygn. akt II FSK 2187/09 w sprawie skargi kasacyjnej Dyrektora Izby Skarbowej w B. działającego w imieniu Ministra Finansów od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 30 września 2009 r. sygn. akt I SA/Ol 560/09 w sprawie ze skargi Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w O. na interpretację indywidualną Dyrektora Izby Skarbowej w B. działającego w imieniu Ministra Finansów z dnia 29 maja 2009 r.

„W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, występując z zarzutami naruszenia przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie wyliczonych uprzednio przepisów prawa materialnego, zignorowano fakt, iż w myśl art. 16 ust. 1 oraz 2 ustawy o zakładach leczniczych dla zwierząt, prowadzenie tego rodzaju zakładu jest działalnością regulowaną w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Zakład taki świadczy usługi po dokonaniu wpisu do ewidencji zakładów leczniczych dla zwierząt – rejestru działalności regulowanej, o której stanowi druga z wymienionych ustaw. Jeśli zatem podmioty prowadzące zakłady lecznicze prowadzą działalność gospodarczą objętą określonymi formami reglamentacji prawnej, wykonywanie czynności Inspekcji Weterynaryjnej na podstawie zawartej z nimi umowy stwarza podstawę do zaliczenia przychodów lekarzy weterynarii uzyskiwanych z wykonywania zadań zleconych z zakresu administracji weterynaryjnej do kategorii przychodów z działalności gospodarczej. Trzeba zarazem mieć na względzie okoliczność, że decyzja powiatowego lekarza weterynarii wyznaczająca lekarzy weterynarii niebędących pracownikami Inspekcji Weterynaryjnej do wykonywania określonych czynności (art. 16 ust. 2 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej) wskazuje jedynie rodzaj i zakres przekazanych do wykonania czynności.

Zakres, terminy i miejsce wykonywania owych czynności, jak również wysokość wynagrodzenia za ich wykonanie oraz termin płatności ustala umowa zawierana przez powiatowego lekarza weterynarii z podmiotem prowadzącym zakład leczniczy dla zwierząt – art. 16 ust. 3 pkt 2 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej. Chybione okazały się zatem zarzuty przedstawione w skardze kasacyjnej co do błędnej wykładni art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 w powiązaniu z art. 13 pkt 6 u.p.d.o.f. Uzasadniając je, autor skargi kasacyjnej bezzasadnie doszukał się analogii pomiędzy reżimem prawnym dotyczącym lekarzy weterynarii wyznaczonych do wykonywania niektórych czynności weterynaryjnych oraz osób, o których mowa w art. 13 pkt 6 u.p.d.o.f. (takich jak biegły w postępowaniu sądowym, dochodzeniowym i administracyjnym oraz płatników i inkasentów należności publicznoprawnych, a także osób uczestniczących w komisjach powoływanych przez organy władzy lub administracji państwowej bądź samorządowej) – s. 8 skargi kasacyjnej.

Nie należy także zapominać o nowelizacji ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej dokonanej w październiku 2008 r. Przeprowadzoną zmianę polegającą na wprowadzeniu w art. 16 ust. 1 pkt oznaczonego jako 1a uzasadniono potrzebą umożliwienia lekarzom weterynarii wykonywania czynności zleconych przez powiatowego lekarza weterynarii w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (czynności wykonywane osobiście wymieniono odrębnie w pkt 1 tego ustępu).

Naczelny Sąd Administracyjny podziela tym samym zapatrywanie wyrażone w odpowiedzi na skargę kasacyjną, iż zaaprobowanie poglądu Dyrektora Izby Skarbowej w B. działającego z upoważnienia Ministra Finansów prowadziłoby w istocie do paradoksalnego wniosku, który dałoby się ująć słowami: zmodyfikowanie ustawy nie pociągnęło za sobą żadnych zmian w obowiązującym porządku prawnym (tak na s. 4). Nie sposób w takim razie twierdzić, że doszło do naruszenia art. 41 ust. 1 u.p.d.o.f. poprzez błędną ocenę co do dopuszczalności jego zastosowania w sytuacji opisanej we wniosku o wydanie interpretacji.”

Z poważaniem,

dr Tadeusz Jakubowski

Prezes Krajowej Rady
Lekarsko-Weterynaryjnej